

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΙΑΣ ΦΙΛΑΡΕΣΚΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΤΟΝ ΕΚΛΕΙΣΑΝ Σ' ΕΝΑ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΚΛΟΥΒΙ!

Τὸ μυστηριώδες μαιρολόι στὸ νεκρικό θαλάμη. Τὸ ὄμμα τῆς πριγκηπίσσης Εἰρήνης Κοῦμιν. Ὁ νεκρὸς κομμωτής, πὺν δὲν ἤξερε νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικὸ του. Ἡ φαλκέρη τῆς πριγκηπίσσης. Ἡ τρομερὴ ἐκδικησις. Πέντε χρόνις θαμνένος ζωντανός. Τὰ μαρτύρια ἐνὸς δυστυχισμένου νέου, κλπ. κλπ.

τραγική, ἡ ἀπίστευτη—μὰ ἀληθινή, ὡστόσο, ὅ' όλες τῖς λεπτομέρειες τῆς—ιστορίας πού θὰ σὰς ἀρηγοῦθε με παρακάτω, ἀποτελεῖ μιὰ τραγὴ ἀπόδειξις, ὅτι ἡ ὑπερφθολικὴ φιλαρέσκεια μπορεῖ νὰ ὀδηγήσῃ μιὰ γυναῖκα καὶ στὴν παραπρῶσιν ἀκόμα, ὅταν τὴν ὑποτάξῃ σὲ βαθμὶ νὰ μὴ μπορῇ πεῖα νὰ σκεφθῇ τίποτ' ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὡμορφίαν τῆς...

Μιά μέρα, στίς ἀρχές τοῦ περασμένου αἰῶνος, ἡ πριγκηπίσσα Εἰρήνη Ἰβανόβνα Κοῦμιν, πέθανε ἀπὸ ἀποπληξία, ἐνὺ πῆγαινε τὸν Κρεμλίνο γιὰ νὰ χαριετήσῃ τὸ διάδοχο τοῦ θρόνου, περαστικό τότε ἀπὸ τὴ Μόσχα. Τὸ πτώμα τῆς μετεφέρθη στὸ μέγαρόν τῆς καὶ τοποθετήθηκε στὸ μαρμαρένιο φέρετρό, πὺν χρησίμευε, τέσσαρες αἰῶνες τώρα, γιὰ τελευταῖο κρεβάτι...

στὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τῆς. Στὸ μεταξὺ, ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς πόλεως, διάφοροι εὐγενεῖς καὶ μεγίστανες ἀρχισαν νὰ συγκεντρώνωνται στὸ μέγαρο, στὴν αἰθούσα τὸν ὑποδοχόν, ὅπου εἶχαν τοποθετηθεῖ τὸ νεκροκρεβάτι, γιὰ νὰ δώσουν τὸν τελευταῖο ἀσπασμὸ στὴν πεθαμένη, μιὰ ἀπὸ τῖς μεγαλειότερες ἀργοντισσες τῆς Ρωσίας.

Ὅταν ἐβράδυσα, τέσσαρες κυρίες ἀποφάσισαν νὰ ξενοχτίσουν κοντὰ στὴν κηρὴ τῆς πριγκηπίσσης... Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὅμως, ὅταν ἡ κυρία αὐτὴς ἐβρῆκεν ἐλπιόμενα καὶ σωτηρίας, γύρω ἀπὸ τὸ φέρετρό, ἀκούσαν ἑξαφνικὰ ἕνα σπαρταχτικό μοιρολόι, γὰρ νὰ μποροῦν νὰ καταλάθουν ποῖος θρηνηολογούσε...

—Μήπως εἶνε ἡ ψυχὴ τῆς πριγκηπίσσης; ρώτησε χαμηλόφωνα μιὰ ἀπὸ τῖς κυρίες, κάνοντας τρομαγμένη τὸ σταυρὸ τῆς.

—Μήπως ἡ πριγκηπίσσα δὲν πέθανε πράγματι καὶ θογγαίει τώρα κάτω ἀπὸ τὸ σκέπασμα τοῦ φερέτρου; ρώτησε μιὰ ἄλλη κυρία.

Καὶ ἡ τέσσαρες γυναῖκες κυττάχτηκαν μὲ μάτια ὁρβανόγνια ἀπὸ ὄθο.

Μὰ ὅταν πρόσεξαν καλύτερα, κατάλαβαν ὅτι τὸ μοιρολόι ἀκούονταν ἀπὸ ἕνα μικρὸ δωμάτιο, πὺν χρησίμευε γιὰ μπουντουάρ στὴν πριγκηπίσσα... Πλησίασαν ἐκεῖ, τρομοκρατημένες ἀκόμα, καὶ ὅταν ἔστασαν κοντὰ στὴν πόρτα, ἀκούσαν μιὰ φωνὴ πίσω ἀπὸ τὸ τοῖχο:

—Πεινῶ!... Αυτῆρθε με, ἐπὶ τέλους!... Εἰδεμὴ, σκοτῶστε με!... Δὲν μπορῶ πεῖα νὰ ὑποφέρω αὐτὸ τὸ μαρτύριο!...

Ἡ τέσσαρες κυρίες ἔβρεξαν τότε νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς ἄνδρες, πὺν καθόντουσαν σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο. Στὴν ἀρχὴ, ἐκεῖνοι δὲν πίστεψαν τῖς γυναῖκες καὶ τῖς εἰρωνεύτηκαν μαλίστα γιὰ τὸν ἀδικαιολόγητο ῥόθο τους. Μὰ ὅταν πλησίασαν καὶ αὐτοί, σκαρδαλισμένοι, κοντὰ στὴν πόρτα τοῦ μπουντουάρ, ἀναγκάστηκαν νὰ ἀναναρώσουν, ὅτι πρᾶγματι, ἕνας ἄνθρωπος θογγόυσε πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο, ὁ ὅποιος θριακοῦσε διπλά στὴ θύρα... Φώναξαν αἰέτως τοὺς ὑπέρτερος τοῦ μεγάρου, τοὺς δῖεξαν νὰ νκερίσουν τὸν τοῖχο μὲ ἀείνες—καί, ἑξαφνικὰ, ὁπισθοχώρησαν ὅλοι μὲ μάτια ὁρβανόγνια ἀπὸ τρέμου...

Τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ τοῖγου σκέπαζε ἕνα κρυφῶνα, ἕνα ἀρκετὰ εὐρύχωρο ἀνοιγμα, ἀπὸ ὅποιο ὑπᾶνε ἕνα σιδερένιο κλουβί!... Καὶ μέσα στὸ κλουβί αὐτὸ θριακοῦσαν ἕνας ἀλυσσοδεμένος ἄνθρωπος!...

Μὰ μποροῦσε νὰ ὀνομασθῇ ἄνθρωπος αὐτὸ τὸ φάντασμα, αὐτὸς ὁ σκελετός; Πὰ τὰ κόκαλά του τὰ σκέπαζε μοναχὰ μιὰ στενή, κατακίτρινη ἐπιδερμίδα!...

Τὸ φῶς τῶν κεριῶν τῶν φλογόνων στὴν ἀρχὴ αὐτὸν τὸν θρυκόλακα καὶ τὸν ἔκανε νὰ σκεπασθῇ τὰ μάτια του μὲ τὰ δύο τὸν χέρια. Ὅταν ὅμως πρόσεξε, ὅτι οἱ ἄνθρωποι πὺν τὸν ἔβλεπαν μὲ τόση περιέργεια, δὲν ἤθελαν νὰ τοῦ κάνουν κακὸ, τραβῶλε μὲ ἱκετευτικὴ φωνή:

—Ψωμί!... Πεινῶ!...

Τὸν ἔβγαλαν ἔξω καὶ τοῦ ἔλυσαν τῖς ἀλυσσοῖδες. Μὰ δὲν μποροῦσε πεῖα νὰ σταθῇ ὀρθὸς ἀπὸ τὴν ἀδυναμία, καὶ μόλις τὸν ἀφῆσαν ἀπὸ τὰ χέρια τους, σωριάστηκε στὸ πάτωμα σὰν ἀμυγος ὄγκος. Ἀπὸ τὰ θοῶν ἔλεμματα πὺν ἔρχινε γύρω του, ἔλεμματα χωρὶς τὴν παραμικρὴ λάμψι ζωῆς, δὲν ἦταν δύσκολο

νὰ μαντεύσῃ κανεῖς, ὅτι τὸ λογικὸ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἦταν σκοτισμένο... Οἱ εὐγενεῖς τὸν κύταξαν κατάπληκτοι, χωρὶς νὰ ξέρουν τί νὰ θάλουν μὲ τὸ νοῦ τους...

Ἐξαφνικὰ, τὸ φάντασμα ἄρχισε νὰ σπαρταρᾷ στὸ πάτωμα, οὐρλιάζοντας:

—Βοήθεια! Μὴν ἀφήστε τὴν πριγκηπίσσα νὰ μὲ ξαναθάλλῃ στὸ κλουβί!... Σώστε με!... Γλυτώστε με ἀπ' τὰ χέρια τῆς!...

Κάποιος ἀπὸ τοὺς παριστάμενους, τὸν πληροφοροῦσε, ὅτι ἡ πριγκηπίσσα εἶχε πεθάνει.

—Εἶνε ἀλήθεια αὐτό; ρώτησε ὁ ἀγνωστος μὲ φωνὴ πὺν ἔτρεμε ἀπὸ χαρὰ, ἐνὺ ἕνα χαμόγελο ἄρχισε νὰ ζωγραφίζεται στὰ ὠρὰ χεῖλι του. ἐνὺ μιὰ σπῖθα ζωῆς ἄναθε στὸ μάτια του. Θεέ μου!... ἄν ἦταν ἀληθινὸ αὐτό!...

Στὸ μεταξὺ, ἔφτασε ὁ καγκελάριος, πὺν τὸν εἶχε εἰδοποιήσει ἕνας εὐγενής.

Διέταξε νὰ μεταφέρουν τὸ νεκροζώντανο καὶ νὰ τὸν ἐξαπλώσουν σ' ἕνα καθορὸ κρεβάτι, νὰ τοῦ δώσουν νὰ ἀπῇ—καί, ὕστερ' ἀπὸ πολλοὺς κόπους, γιὰτὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶχε χάσει σχεδὸν τὴ χρῆσι τῆς γλώσσας του καὶ δὲν μποροῦσε νὰ συγκεντρώσῃ εὐκόλῃ τῖς σκέψεις του, κατάρθρωσε νὰ μάθῃ τὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς του...

...Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς λεγότανε Πέτρος Ζούμπωβ καὶ εἶχε γεννηθῇ σ' ἕνα χωριὸ πὺν ἄνηκε στὴν πριγκηπίσσα Εἰρήνη Ἰβανόβνα. Ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος ἦταν, ἀπὸ μικρὸ παιδί, καχεκτικός καὶ φιλόσθενος καὶ δὲν ἔκανε γιὰ θαρεῖς δουλειές, ἡ πριγκηπίσσα, ἡ ὅποια εἶχε νοιάσει ἀνεξήγητῃ συμπάθειαν γι' αὐτόν, τὸν πῆρε στὸ μέγαρό τῆς καὶ τὸν παρέδωσε στὰ χέρια τοῦ θαλαμηπόλου τῆς, γιὰ νὰ τοῦ μάθῃ κάποια τέχνη. "Υστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ, ὁ Ζούμπωβ κατάρθρωσε νὰ γίνῃ ἕνας ἐπιδέξιος κομμωτής, τόσο ἐπιδέξιος μάλιστα, ὥστε ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος τοῦ ἀνέθεσε τὴν περιποίησι τῶν μαλλιῶν τῆς πριγκηπίσσης.

Ἡ μεγάλη αὐτὴ κυρία ἦταν μιὰ γυναῖκα κακὴ, μογερὴ καὶ φιλάρεσκη σ' ἀδαντάστο βαθμὶ. Εἶπε περάσει πὸ πολλοὺ καὶ τὴ δεύτερη ἀνοιξί τῆς. Ὡστόσο, ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔνῃ τὴ νύμφη, ὅτι ἦταν ὠραία καὶ ἐπιθυμητὴ. Καὶ περνοῦσε τὸν περισσότερο καιρὸ τῆς κλεισμένη στὸ μπουντουάρ τῆς, ἀπασχολημένη ἀποκλειστικὰ μὲ τὸν καλῶπυσμό τῆς... Μὲ ἰδιαίτερη δίωος προσοχὴ περιποῦσε τὸν μαλλιά τῆς—ἡ μάλλον τὴν περρούκα τῆς! Γιὰτὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶχε τὸ ἀτύχημα—τοομερὸ ἀτύχημα γιὰ μιὰ φιλάρεσκη!—νὰ πάθῃ ἀπὸ μιὰ ἀρρώστια πὺν τὴν ἔκανε φαλακρὴ!...

Ὅταν ὁ Ζούμπωβ ἀνέλαθε τὰ καθήκοντα τοῦ «κομμωτοῦ» τῆς πριγκηπίσσης, ἡ Εἰρήνη Ἰβανόβνα ἀνανάστηκε νὰ τοῦ ὁμολογήσῃ, ὅτι δὲν εἶχε τριχὰ στὸ κεφάλι τῆς!

—Πρόσεξε δίωος, τοῦ εἶπε, νὰ μὴ σοῦ ἐφεύγῃ λέξι γι' αὐτό! Ὅλες ἡ γυναῖκες μὲ ἡλεῦσαν γιὰ τὰ ὠραία μαλλιά μου... Ἀν μᾶλλον ὅτι εἶμαι φαλακρὴ καὶ ὅτι σορὰ περρούκα,

θὰ μὲ γελοιοποιήσουν σ' ὅλα τὰ σαλῶνα... Κύτταξε, λοιπὸν, νὰ σωλᾶξῃς μοναχὰ γιὰ τὸν ἐαυτὸ σοῦ αὐτὸ τὸ μυστικόν... γιὰτὶ, ὁλοκλήρῳ σοῦ!...

Ὁ Πέτρος ὑποσέθηκε στὴν κυρία του καὶ στὴν εὐεργετίαν του νὰ μὴ τῇ σὲ κανένα λέξι νὰ τὴ σοβαρὴ ἔλλειψι τῆς. Μὰ ἔνῃ ἕνας νέος ἀίμαλος καὶ ἐπιπόλαος. Τὸ ἐπαγγελματικὸ μυστικὸ ἦταν πολὺ θαρὺ γιὰ τὴν ἐλαφρὴ συνειδήσιν του. Πρὶν περάσει πολὺς καιρὸς, ἡ πριγκηπίσσα κατάρθρωσε ἀπὸ μερικὰ εἰρωνικά μειδίσματα τοῦ Ζούμπωβ, ὅτι δὲν ἔκανε καλὰ νὰ τοῦ ἐμπιστευθῇ ἕνα μυστικὸ τόσο σοβαρὸ, ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ θαοῖται πεῖα στὸν κομματὶ τῆς. Τὶ ἔπρεπε νὰ κάνῃ ἡ Εἰρήνη Ἰβανόβνα; Πὰ τὸν διώξῃ; Μὰ ἐκείνος, γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ, θὰ φώναζε δεξιὰ καὶ ἀσιστερὰ, πὺς τὸ κεφάλι τῆς πριγκηπίσσης Κοῦμιν ἦταν...γούλι!...

Ἄν γινότανε νύμφη στὸν κόσμο αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια, ἡ πριγκηπίσσα θ' αὐτοκτονούσε ἀπὸ τὴν ὑτροπή καὶ τὴν ἀπελπισία τῆς!

Καὶ τότε, ἡ Εἰρήνη Ἰβανόβνα ἔλαβε μιὰ ἡρώικη ἀπόφασι: Θὰ ἑξαφάνιζε τὸν Ζούμπωβ ἀπὸ τὸν κόσμο, πρὶν προφθάσῃ ἑλκεῖνος νὰ κοινολογήσῃ τὸ μυστικόν!...

Ἄν γινότανε νύμφη στὸν κόσμο αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια, ἡ πριγκηπίσσα θ' αὐτοκτονούσε ἀπὸ τὴν ὑτροπή καὶ τὴν ἀπελπισία τῆς!

Καὶ τότε, ἡ Εἰρήνη Ἰβανόβνα ἔλαβε μιὰ ἡρώικη ἀπόφασι: Θὰ ἑξαφάνιζε τὸν Ζούμπωβ ἀπὸ τὸν κόσμο, πρὶν προφθάσῃ ἑλκεῖνος νὰ κοινολογήσῃ τὸ μυστικόν!...

Ἄν γινότανε νύμφη στὸν κόσμο αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια, ἡ πριγκηπίσσα θ' αὐτοκτονούσε ἀπὸ τὴν ὑτροπή καὶ τὴν ἀπελπισία τῆς!

